

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

GRANADINA

LA CAYGUDA DE 'N BOSCH Y FUSTEGUERAS

os partidaris acèrrims de la monarquia han de dedicar un gran aplauso als granadins. ¿Qué van ser al cap-de-vallios successos de Granada? Un desbordament del esperit monàrquich en plena ebullició. Cánovas del Castillo, l'etern sofista, inventor de teorias novias aplicables a tots los cassos háguts y per haver; Cánovas del Castillo que si en lloch de ser polítich signés sastre, ab la séva xarrameca, faria que una mateixa pessa de roba se posés bé a la esquena de un home ben format que a la de un gepich; Cánovas del Castillo hauria de haver explicat ja la gresca granadina, atribuintli l'carácter de una gran é imponent manifestació dels sentiments monàrquichs de aquell poble. Teorias més estafalarias ha donat com a bonas. Si aquesta vegada calla, haurém de creure qu' es cert que ha entrat de plé en lo periodo de la més trista y lamentable decadencia.

Suplím nosaltres aquesta falta séva. Femli aquesta petita limosna d'ingeni, qu' en l' estat en que 'stroba l' infelís, bé prou que la necessita.

Los granadins ho tenían tot dispost per rebre la visita de las instituciones. No havian reparat en gastos: havian adornat carrers y plassas, havian alsat archs de triunfo, tenían preparada la inauguració de un monument... L'olla gran dintre la xica... ¿Se vol una proba més palpable dels seus sentiments monàrquichs? Algúns maliciosos dirán que alló ho feyan pèl compte que 'ls hi temia, atrayent a la ciutat un inmens concurs de forasters. ¡Mentida! No faltará tampoch qui sostingui qu' entraven tot alló l' inmoderat afany de divertirse que tenen certs pobles, com més pobres, més alegres. ¡Calumnia vill!

En aquesta situació se suprimeix la anunciada visita de las majestats regias, per consell de 'n Cánovas, segons diuen los partes de la majordomia de la real casa per espontánea voluntat de la regent que no volgué separarse del seu fill malalt, segons afirmació de la Presidencia del Consell de Ministres.

Aixis cauen los *barristas* quan la opinió pública dona l' empena

¿Qué havian de fer los granadins en vista de aixó? ¿Resignarse y callar? ¿Desguarnir bonament los carrers? ¿Desmontar los archs de triunfo? ¿Desfer sense soroll la tribuna real que tenían disposta? ¿Descubrir prosáicament las estatuas de Colón y de Isábel la Católica que havia de inaugurar la reyna? Si de tal manera haguessen procedit hauria pogut tirar-se's en cara la séva tibiesa monárquica. Se's hauria pogut tatxar de indiferents, de frets, de amichs del tant se me 'n dona. Y 'ls granadins se moren per la monarquia.

Per aixó 'ls sentiments qu' en lo seu cor albergan se desbordären, y en honor de la monarquia 's llansaren al carrer, com una inundació que tot ho arrasa, y cremaren los archs de triunfo y calaren foch a la tribuna regia, y arreballaren a esgarrapadas lo vel que cubria las estatuas del insigne navegant y de la famosa reyna que tant contribuí al descubrimient de América.

¿Qué més podían fer? Lo que no ha de servir per las instituciones, que 's cremi.

Vaja, D. Antón, animis una mica y digniho de una vegada:

—Los incendis de Granada no son als incendis: son lluminarias encesas en honor de las instituciones. Sols l'entusiasme monàrquich es capás de donar aquests espetacles grandiosos, espontáneos, verdaderament admirables, dels quals participa tot un poble, sens excepció dels més indiferents.

Dirán los periódichs de oposició, seguint la costum de voler treure partit de tot, que quan en Cánovas va tenir la felís idea d' enviar a Granada tres ministros ab l' encàrrech exprés de rebre 'ls obsequis y consumir los banquetes preparats pera las instituciones, los granadins s' ho van pendre a mal, multiplicantse l' seu despit

Y no obstant, res més infundat que aquesta suposició. Tant es aixis, que 'ls ciutadans de Granada, a la primera noticia de la visita, van fer gran acopi de pitos, afanyosos de pendre part tots ells, en un concert popular en honor dels tres ministros; número nou agregat de improvis al programa dels festeigs, y que de reali-arse, hauria tingut una importancia extraordinaria.

Pero 'ls ministros varen renunciar a un honor tan gran.—No som dignes—deyán—de aquesta demostració de deliri popular. Además, la pitada podria

donar lloch à creure que 'ns considerem à la mateixa altura del nostre il·lustre jefe, y res més lluny del nostre pensament, que usurparli 'ls pitos que han sigut sempre la seva menja predilecta, y que de dret li corresponen.

Y desde l'estació del carril ahont se trobaven ja vestits de gran uniforme pera emprendre l'viatge à Granada, 's resignaren à entornarse 'n à casa seva.

Ara vejin si 'ls granadins seran monàrquichs de soca y arrel. A la primera noticia de que 'n la ditxa 'ls era otorgada de rebre als tres ministres responsables; qué varem fer?

¡Oh instint popular, que sempre te 'n vás dret al bulto, com un toro de Miura!

Los granadins van improvisar una comparsa que recorregué 'ls principals carrers de la ciutat, provocant per tot arreu les més curiosas manifestacions.

¿Y de qué 's componia la comparsa? ¡De qué 's havia de compondre tractantse de un poble tan acendradament monàrquich! Se componia dels tres reys magos.

¡Oh poble tres vegades monàrquich! ¿Qui serà capàs de tirarte en cara la téva falta de oportunitat? Fins en aquest punt que alguns han tingut per burlesch, vás anar à buscar en un recó de la Historia sagrada la manifestació dels teus acendrats sentiments monàrquichs!

Y que la cosa ha anat tal com jo l' explico, y no tal com suposan alguns maliciosos enemichs de lo existent, res ho diu tant clar com la tranquil·litat del govern. Lo govern mostra avuy la tranquil·litat dels justos, la tranquil·litat de la criada que no ha trencat may cap plat ni cap olla.

Si lo de Granada hagués tingut l' alcans que algú s' empenya en atribuirli, à horas d'ara, del govern conservador ja no se 'n cantaria gall ni gallina. Ni l' espatech de una granada agafantlo de plé à plé, l' hauria esbossinat, com l' esbossinaria la indignació de un poble fora de test.

No: no hi ha hagut res de lo que diuen. Al revés: D. Antón Cánovas del Castillo s' ha fet acreedor lo menos à la grandesa d' Espanya unida al títol que ja ningú podrà disputarli de *Duch de Granada y Marqués de los Reyes Magos*.

Una de dos: ó l' dimiteixen ó l' engrandeixen. O l' envian à casa seva, ó l' proclaman l' atleta més ferm que ha tingut may la monarquia, lo propagador més hàbil de la causa manàrquica, y l' ministre més capàs de posar à prova fins à la exasperació, 'ls sentiments monàrquichs dels espanyols.

Sols una cosa li exigiria, y es que l' dia que 's vejes honorat ab tan extraordinarias distincions, sisquera per agraïment s' arribés fins à Granada, à donar las gracias als granadins.

Me sembla que aquell dia podria dir:— «De Granada al Cel.»

P. K.

SONET

A UNA CALAVERA

¡Oh tú la que ab lo cap de cabells rossos y ab lo cos tan esbelt y sense embrassos, causavas tal amor als jovenassos que al no amarlos lo cor se 'ls feya a trossos!

Per tú ara ja no van en vers los fossos à romprers sens pietat los pobres nassos, ni deixan una nit los matalassos per venirse à cantar trempats ó sossos.

Per veure 't tos amants ja no fan passos; ja no 't aman; la mort va trencà 'ls llassos que atreyen als teus peus à aquells bons mossos

Y si encare d' amarte son capassos, del modo que besavan los fins brassos, que ara 't besin dels brassos los durs ossos.

A. ROSSELL.

Un corresponsal que vá presenciari l' entrada de Alfonso XIII à Madrid, descriu las sevas impressions, en la forma següent:

«Sembla que hajan passat sobre d' ell no deu dias, sino deu anys de sufriment continu...»

«... Ens n' hem portat xasco

'ls que 'ns figuravam veure un homenet, algú tant delicat, com es consegüent, pero ab aquella vivesa tan característica de la seva edat y aquella expressió del desitj de viure qu' en los nens s' observa. No es aixís, desgraciadament. Hi ha

molta demacració y molta tristesa en lo seu semblant. Las ulleras son bastant pronunciadas; las orelletas molt primas; los llabis molt esgroguehits y l' coll primet y llarch.»

Si la Espanya de avuy pogués personificarse ¿quin aspecte tindria?

Diu una revista meteorológica:

«Es molt probable que dintre de poch hi haja alguna inundació.»

Bueno.

Segons l' últim balans del Banch, la circulació de bitllets ha arribat ja casi à la xifra de nou cents milions...

Per lo tant

Lo periódich dels pronóstichs ho ha encertat d' alló més bé: ja tenim la inundació... inundació de papé.

A Bèlgica l' poble bull, reclamant l' establiment del sufragi universal.

Aquí que l' tenim ens l' estafan y ningú diu res.

Lo sufragi universal salvarà à la Bèlgica.

En cambi l' indiferencia pública perdrà à l' Espanya.

¡Quin home en Cánovas!

Durant las festas del Centenari, lo menos ha pronunciat tres ó quatre dotzenas de discursos.

Y diu que tots han sigut sublimes, admirables...

Desenganyis lo senyor Cánovas. L' éxit gran l' alcansaria l' dia que pronunciés un discurs per aquest estil:

—Zeñorez... ja faig catúfols, tot me resulta al revés; per lo tant, me 'n vaig à casa y no me 'n mouré may més.

Casi en tots los punts d' Espanya ahont han sigut celebradas las festas de Colón, hi ha hagut motins y desgracias.

Si à Espanya existís verdader esperit públich, l' immortal navegant hauria fet un gran miracle.

Quatre cents anys després de descubrir l' América hauria descubert la República.

S' assegura que si don Carlos se llensava al camp, los inglesos l' ajudarian.

¿Los seus?

Si fós aixís, si qu' estariam frescos.

Seriam induptablement vensuts per la forsa del número.

Perque diuen que don Carlos viu ab tantíssim tropell, que casi pot afirmar-se que mitj mon es inglés d' ell.

No n' hi havia prou ab la gresca de Granada; à Cáceres hi ha hagut també una gran saragata. En aquella ciutat vá morir un marqués deixant la seva fortuna als pobres, ab l' encàrrech especial de que sigués repartida per l' arcalde.

Aquest, quan las eleccions, vá emplear una part d' ella en guanyar vots... y avuy los vots s' han tornat xiulets y cops de pedra.

Vagin mirant, senyors, y no trobaran en lloch un pam de net. ¿Quin dia comensa la bugada?

Son generals à tota Espanya 'ls crits de:

«¡Abaix lo govern!»

«¡Abaix los conservadors!»

Y no obstant, per causas que s' ignoran, los conservadors s' aguantan y l' govern no cau... Es natural...

Fins que aquestos crits los llensi una boca que jo sé, es inútil molestarse; tot aixó no vá ni vé.

¡Vaja un paper més trist el que han fet los fussionistas de Barcelona al constituhirse la Diputació provincial!

Quan tenian la paella pèl mànech y podian impedir que l' hereu Pantorrillas s' apoderés del mando de la provincia, no varen ferho, refiantse de viure ab ell agermanats y en bona companyia.

Pero al últim ha vingut l' hora de treures los drapets al sol, y han hagut d' escoltar com los tiravan à la cara las petites engrunas que aquells los hi havian donat à tall de limosna.

Tal es lo que passa ab los partits monàrquichs. A copia de rossarse 's ván esmolant, y están ja tant gastats l' un y l' altre, que prompte, ab tota la bona voluntat del mon, no hi haurà ni medi de aprofitarlos.

Al arribar en Romero Robledo à Madrid, lo primer à qui vá veure sigué à n'en Bosch y Fusteguerras; y lo primer que vá dirli, sigueren aquestas paraulas, que semblan talment lo comens de una copla:

«Es una infamia política

lo que han hecho con usted.»

Un silvelista, que tot ronsejant s' ho escoltava, va terminar la copla, dihent:

«Es una infamia política...

¡Viva tu mare y olé!»

Y en Bosch y Fusteguerras, als dos dias justos, presentava la dimissió de arcalde de Madrid y l' govern li admitia sense emplear ni tan sols aquellas formas acostumbradas de la cortesia.

Es à dir: procedia al seu enterro sense cantarli las absoltas.

Y en Romero Robledo ho consentia; pero à reserva de pendre venjansa à la primera ocasió.

De tal manera van accentuantse 'ls odis entre romeristas y silvelistas, que si no cuytan à treurels de la cuina, lo dia menos pensat los trobaran ofegats dintre de la marmita.

La senyora de 'n Cánovas, quan viatja, se fa tocar la marxa real.

La senyora de 'n Cánovas, quan se troba à Madrid, dona recepcions en lo Palau de la Presidencia del Consell de Ministres.

Y aquell Mónstruo tan fiero de altres temps, víctima avuy de una xifadura senil, se doblega à tolas las exigencias de la seva costella.

Diguin ¿no ha arribat encare l' hora de donar las dimissorias à un home tan calsas?

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Garcia (a) *Quatre ulls*, vá enfiarse l' altre dia al cubell, y ab veu desafortada y espeternegant com un energumeno, vá decantellarse contra LA CAMPANA DE GRACIA, dihent qu' estavan condemnats los que la llegian y més encare l' repartidor de la mateixa, de qui digué qu' era precis que 'ls feligresos lo traguessen de casa seva à puntadas de peu. Algú suposa que l' rector de Garcia desitja reconquistar à copia d' escàndols lo terreno perdut, ja que desde qu' ell es al poble, las tres quartas parts dels seus vehins no s' acostan à la iglesia. Pero à só de tabals no s' agafan llebras, y si l' tal rector té celos pèl gran desarrollo que adquireix lo nostre periódich en aquella y altras poblacions, no tindrà més remey que tragar saliva y afeytarse sol.

... A Sant Sadurn de Noya, feya temps se parlava de una gran romeria per anar à Montserrat, estani empenyats en lo bon éxit de la mateixa lo rector y l' director de l' orga; pero à pesar dels grans traballs que feren, ab prou feynas lograren reunir dos dotzenas justas de pelegrins, entre noys, joves y vells. Ja podian pensar que cap pare ni mare 'ls fiarfan las familias, puig massa 's recorda tothom dels escàndols ocorreguts allí en lo més de Juliol passat. Per cert que llavors, vá dir lo rector que l' director de l' orga seria cambiat, y à pesar del temps transcorregut, lo tal director de l' orga segueix tocant, toca sempre y tocarà mentres pugui. ¿No seria convenient—diu l' autor de la carta qu' extractem—qu' en lloch de perseguir los escàndols pintats se perseguissen los que 's fan al natural?

BANDERILLAS

Sembla qu' en Martínez Campos esta bastant descontent, y aixó que cada any lo menos cobra divuyt mil drets. Si ell s' exclama ¿volen dirme que dimontri deurán fer los pobres mestres d' estudi, que en tot l' any no cobran rés?

¡Ojo!... Segons veus volátiles que circulan per aquí, Alemania negocia un nov tractat ab Madrid. ¿Lo llop de las Carolinas ens busca? ¡Estem ben guarnits! Amaneixin l' últim xavo y preparinse à patir.

Romero fa romerias, aixó no pot ser més clar: Silvela fa silveladas, aixó tambe es natural: dadas aquestas premissas, lo nostre famós Po. car ¿qué deu fer?... Jo no contesto: barrinin, vostès dirán.

Ab motiu del Centenari del desventurat Colón, en trenta pobles d' Espanya hi ha hagut pinyas y esbalots. La Historia contemporánea deurá di al parlar d' aixó: —«Volian fe un Centenari... y van fe un ball de bastóns.»

Molts critican a n' en Cánovas, perquè diu qu' en totes parts ha disposat que la orquesta li loqués la marxa real. Cabalment jo crech que l' home ab això ha estat acertat... Com ell ja compren de sobras que realment ha de marxar!

Lo govern no pensa obrir las Corts fins lo mes que ve; que las obri ó no las obri, a nosaltres no 'ns fa res. Per lo que las Corts serveixen, casi fóram de parer que 's senyalés la obertura pel dia dels Ignocents.

Fa uns quants dias que 's murmura que, no se entre qui ni com, es facil que 's conjumini un casament de mistó. No citan lo nom dels nuvis, ni 's parla res dels seus dots, ni tampoch se diu encara si 'ls confits seran de plom.

Al govern hi ha mar de fondo: l' un ministre está cremat, l' altre s' exclama y pateja, l' altre fa uns llabris de pam. Cridan, disputan, es pegan; però quan algú 'ls hi va a saber quan dimiteixen, responen a coro:—¡May!

«La recaudació d' aduanas creix d' un remat de milions» «Lo govern farà molt prompte un empréstit bastant gros» «Tanta abundancia d' ingresos y encara fe empréstits nous?» «Com s' explica aquest misteri?» «Ho entenen?... Donchs, jó tampoch.» C. GUMA.

LO PACTE

DON Anton, felices! ¿No m' espejaba?

—No, don Práxedes. A qui esperaba es al perruquer, que ha de rissarme 'ls poch cabells que m' quedan.

—¿Y no ha vingut? ¡Es llástimal... Si vol, jo tinch alguns coneixements en la materia y podria substituir al perruquer...

—¡No, Deu me 'n guar! Després, si la gent ho sabia, diria que vosté m' toma el pelo...

—Y fins a cert punt, seria veritat...

—¡Don Práxedes!... ¡Esa palabra...!

—¿Qué ha vist lo Tenorio aquests dias?... Me sembla que 'l trobo més esmolat que de costum.

—No tindria res d' extrany. Ab això dels congressos del Centenari han vingut molts francesos, y ja sab vosté que 'ls francesos casi tots son esmolets.

—Ja veurá... Aném al grá...

—Potser més valdria que anessim a passeig.

—D' aixó precisament se tracta: d' enviarlo a passeig a vosté.

—¡Com!

—Si senyor; vinch perquè m' entregui 'l mando...

¿No li sembla que ja ha governat prou?

—¡No que no m' ho semblat!

—Donchs al país si, y a mí també... y sobre tot, tinguho present, lo general opina lo mateix que 'l país y que jo...

—¡Pero aixó es una picardia! ¿Quin pacte vam fer nosaltres?

—¡Vosté dirá, home! Vam quedar que 'ns aniriam rellevant a medida que 'l país acabés la paciencia y demanés un cambi de comediantes...

—¡Oh! Pero s' olvida de lo principal. En lo nostre pacte hi havia una cláusula que deya: «La duració del mando de cada part será lo menos de cinch anys. En cas de que alguna de las parts contractants vulga rescindir lo conveni, haurá d' avisar ab un trimestre d' anticipació.»

—Y ¿qué no sab que 'l general va ferhi anyadir un' altra cláusula que deya... y encare ho diu: «Pero si 'l governant ho fa massa malament, se prescindirá de esta condició anterior?»

—¡Y qué! ¿tan malament ho faig, que creu que aquest article del pacte pot aplicarsem?»

—Més bunyolicament que ningú. Lo desgavell que avuy dia hi ha a Espanya, no s' hi havia vist may.

—A veure: ¡probas! ¡probas!

—Los Ajuntaments están convertits en Sierras-Morenas; pero tan morenas, que passan ja de castaño oscuro...

—Los Ajuntaments no 'ls hi fet jo: 'ls ha nombrat lo poble...

—¡Ay, quina gracia! ¿a mí m' ho explica aixó?

—Bueno, bueno: vagi dihent.

—L' estat de la Hisenda pública es tan angustió, que ni fent un empréstit cada senmana pot arribar a cumplir los seus compromisos...

—Aquesta crisis económica es filla de las circunstancias...

—¡Filla de las circunstancias!... Conforme: las circunstancias son la mare; pero 'l pare no es ningú més que vosté.

—Endavant: ¿qué més?

—Ha tingut la especialissima gracia de posarnos malament ab todas las naciones. Ab Fransa hi estém mitj renyits per mor d' alló del bateig; ab Italia casi no 'ns fem a causa d' aquells vivas dels católics de Sevilla...

—¿Hi ha alguna cosa més encare?

—¡Si n' hi ha!... No acabaria pas en tot avuy... Diguei-li sembla si la meva demanda del poder está justificada?

—Home... es necessari rendirse a la evidencia. Vosté té molta rahó... pero, ja que es tan amable, ja que fins ara hem marxat sempre ab tanta armonia ¿no m' podria fer un favor?

—Diguei.

—Esperar que passi Nadal: los méus subordinats se venhen ja 'l gall mitj coll avall, y sería donarlos un gran disgust trèurels ara de la porta del rebost.

—Bueno: m' hi conformo. Mènjense 'l gall ab tranquilidad...

—¡Ay, no! Ab tranquilidad ja veu vosté que no pot ser... ¡Ab rabia 'ns lo menjarem!

—Mènjinsel del modo que vulgan; pero després de Nadal...

—¡Lo dicho!

—No parlem més. Salut y...

—¡Y viva 'l pacte!

Ja ho saben: los conservadors se quedan al poder únicament pera menjarse 'l gall de Nadal. Pero després potser voldrán menjars 'hi 'l tortell de sant Pau. Y 'ls matons de sant Joseph. Y 'l bé de sant Joan... Si es que avants no surt algú que se 'ls menji a n' ells...

FANTÁSTICH.

CANTAR FÚNEBRE

Me 'n he anat al cementiri y he quedat trist y abatut al pensar que 'ls que allí jauhen ab lo temps tots han viscut.

J. F. GAVIRES.

GN pago de lo bé que ha desempenyat l' arcaldia de Madrid, sembla que D. Antón, d' acort ab en Romero Robledo, nombrará a n' en Bosch y Fustegueras director de la Tabacalera, cárrech dotat ab 60,000 pessetas anuals.

—¡Una breva de 12,000 duros!

En Bosch y Fustegueras ha demostrat que tenía pit per fumarla.

Ja ho veu, Sr. Porcar, ¿y a vosté qué li donarán?

Com si ho vejés: a vosté ni un cigarrillo de paper.

Lo Sr. Coll ha dimitit los cárrechs qu' exercia com a regidor.

Lo senyor Bastinos ha fet lo mateix que 'l senyor Coll.

La mitja municipal s' está escorrent. Cada dia se 'n escapa un punt. Prompte no quedarán d' ella sino 'ls garróns.

L' ex-arcalde de Madrid, senyor Bosch, treu foch pels caixals.

Diu que farà aixó, que explicarà alló, que cantarà lo de més enllá... en fi, qu' está incomodat d' una manera tremenda...

Aquí si que pot ben dirse ab moltíssima vritat:

—Un Bosch a Madrid tenían ¡y ara se té 'ls ha cremat!

En una recepció solemne, que 's donava a Madrid, van tenir una agarrada 'l Sr. Dato, encarregat del expedient del Ajuntament de Madrid y en Romero Robledo.

¿Qué s' hi ha de fer! Per aixó son las recepcions: per rebre!

La única victima dels successos de Granada ha sigut lo Sr. Ojesto. Los ministros l' han dimitit a la carrera, fentli pagar culpas ajenas.

L' ex-gobernador de Barcelona podrá dir:

—Lo qu' es aquesta vegada se m' han vist las cartas.

—Lo públich que vaji ocupantse de lo de Granada. Mentres la gent parli sols de Granada, nosaltres granajarem.

Aquesta frasse va dir-la un senyor ó cosa así, al passar lo portal de una casa molt gran de la plassa de Sant Jaume.

Y es fama que dos estátuas de mármol blanch van tornarse instantáneament de mármol roig.

Diu un periódich que 'ls zorrillistas de la Barceloneta tractan de invitar al regidor Sr. Laporta a donar compte de la seva conducta.

¿Quin dia 'l Sr. Laporta toca 'l dos de aquella casa?

Escolti, Sr. Laporta: anant las cosas com van, fugi de la Casa Gran. Lo milló es passar la porta.

Diu lo corresponsal de *La Renaixensa*: «Tots los senyals son de que Cánovas se decanta a Romero y gira la espatlla a Silvela y als conservadors escrupulosos.»

Es veritat. En Cánovas s' aparta dels escrupulosos y s' entrega en cos y ánima als escrofulosos.

En Jaumet, lo fill del rey de las húngaras, asseguran que ha estat a San Sebastián, recorrent aquella població disfressat ab jech, boyna y espartenyas.

Si ha vingut a pendre vistas, ha fet molt bé d' ensajar las espartenyas y de suprimir los faldóns de la pessa de cos.

Per corre quan a un l' empaytan res ajuda tant com las espartenyas y res destorba tant com los faldóns.

Per menjarse una granada la situació está enfiada: la magrana per dissort tenía lo pinyol fort. ¿Creuhen que 'ls conrervadors la pahirán?

—¡No, senyors!

A Valladolid batussas entre 'ls regidors. Menos felissos que a Barcelona, 'ls regidors de Valladolid las castanyas se las donan.

En cambi 'ls regidors de Barcelona se las menjan.

Y tots ells exclaman a qui més campant:

—Volém més castanyas; que 'n vajin torrant.

Llegeixo:

«Dices que el Sr. Cánovas se ha propuesto no abordar la cuestión política hasta después de la visita de los reyes de Portugal.»

—¡Alto, entenémnos! ¿Qui es que aborda aquí a Espanya? ¿En Cánovas ó 'l seu gos?

D' un quant temps a aquesta part s' observa que 'ls carlistas gallejan d' una manara extraordinaria y 's fican per tot arreu.

¿A qué oheheix aquest moviment tan extrany?

Resposta d' un madur:

Com ara ja hi ha turróns, s' espavilan los baylets.

Comentari d' un liberal:

—Donchs será bo que recordin que ara també hi ha bolets.

Un borrhaxo de professió havia arribat als últims de la seva vida, y 's negava a confessarse.

—¿Y per qué m' haig de confessar?...—deya l' home.

—Jo al cap de vall no he comés mes falta que beure vi, y encare vi dolent.

—¿Pero s' arrepenteix de aixó?—li preguntá 'l capellá—y promet, si Déu Nostre Senyor li conserva la vida, no beure més?

Lo borrhaxo molt amatent:

—Vi dolent, no: ho prometo.

En certa ocasió van robar a un individuo, y un amich del robat aná a contar la ocurrencia a un inspector de policia.

—Vinch a participarli—li digué—que s' acaba de cometre un robo.

L' inspector respongué, sense figurarse que feya un epigrama:

—Está bé: que m' en donguin part.

Un home dotat de un génit molt prompte, tenía 'ls brassos paralisats per efecte del dolor reumátich.

Aná a consultar a un metje y li preguntá:

—¿Qué hauria de fer, senyor Doctor, per moure aquest dimoni de brassos, que ja no puch bellugarlos?

Lo Doctor:—Lo remey per vosté es molt senzill; per un altre no ho fora tant.

—¿Qué tinch de fer?

—Busqui algú que li dongui unas quantas bofetadas, y com vosté no 's podrá contenir, las hi tornará... N' estich segur.

—Papá—diu una nena al autor dels seus dias—cada dia vé al peu del nostre balcó una copla de cegos a tocar. Al pis de sobre sempre 'ls donan alguna coseta, ¿cóm es que vosté no 'ls hi tira may cap centim?

ESCENAS GRANADINAS

La fugida dels reis magos

Lo papá, qu' es un home molt arreglat, aprofita la ocasió per donar á la seva filla una lliçoneta.
—Filla mèva—li diu—no regulis may las tèvas accions per las dels altres, y pensa ademés que tirar cèntims als cegos seria tirar los diners per la finestra.

Entre marit y muller:
—Digas titona—pregunta ell ab molt carinyo.—Demá es lo tèn sant ¿que vols que 't regali?
—Qué sé jo.... Lo que tú vulguis.
—Está bé: llavoras te dono.... un any de temps per que t' hi pensis.

1.ª XARADA.—Ma-gra-na.
2.ª ANAGRAMA-EPITAFI.—Sot—Tos.
3.ª GEROGLÍFICH.—Com més punxas més punxadas.
Han endevinat las 3 solucions los ciutadans V. B. (Tayo Petit), A. del Carrau, Un de Riudellots y Pere Sesquillá; n' han endevinadas 2, Clara, P. Giró y B. de V., Evobsneroll, M. Campaña y F. Elias; y 1 no més Un Gura, P. P. Salau y Joseph Calsas.

XARADA
Certa inglesa que li falta una primera-segona pero en cambi es molt dos-prima y moltíssim capritxosa, l' altre dia vá invitar al naturalista Jofra, á veure una colecció de animals que té á la torra, entre 'ls quals diu que hi figura un tres-quart, un hu, una mona, una hermosa quarta-prima, un total y una granota.

SINNONIMIA
Tot la taula més total de las dos que hi ha al terrat, que la Sió me l' ha comprat per deu pessetas y un ral.

TRENCA-CLOSCAS
CANSALADA PAMS
Formar ab aquestas llettras degudament combinadas, lo títu de una aplaudida sarguela en un acte.
J. PRATS.

ROMBO
Primera ratlla vertical y horisontal: consonant—Segona: element del globo.—Tercera: nom de dona.—Quarta: idem. idem.—Quinta: efecte de alegria.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

GEROGLÍFICH
×
M : M : M :
INÉS
TIDI
MATA-SOGRAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR
Ciutadans Rufo, Pau'o, A. Piqué, A. Sarralet, Eudalt Más, J. Reig, F. Arolas M., J. Llobet, P. Bonet Alcantarilla, Crispí de la Pardia, J. B. Alemany Borrás, Milord, J. Suterias, M. Betriu, Noy de ca'n Hospital, Un confiter:—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fá per casa.
Ciutadans F. Corbella y Vilur, Redembach, A. Escolá petit, E. Ermafrobita, M. P. G., A. Grau, J. Roldós, J. Torné, Pep Xarrai, Clara, P. Giró y B. de V., Evobsneroll, M. Campaña, Un jove de Sarrá: Un mal creyent, J. Garcia Suárez, Bernabé Llorens, R. Pueyo, J. Farré y B., Palau Solitar y R. Boadella:—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns remeten.
Ciudad Pistacho: Está bé lo que 'ns envia.—A. Punsoda: Los versos del sonet son coixos, y lo demes no serveix.—L. Vilarrubi: No vá prou bé.—J. Oromí Arús: Es fluix com lo anterior. Nosaltres prou voldriam complaure'li; pero no trobem lo medi.—Cantor de Catalunya: Hi ha versos; pero no hi ha ideas.—J. T. R.: No fila prou.—S. Bonavia F.: La titulada Cusevos es molt fluixa: l' altra té 'l final pornogràfic.—Pep Galleda: Imposible poder donar respostas detalladas. Parteix del principi que acceptem sols lo que 's convé. Lo de aquesta setmana queda acceptat.—R. Puig Rigol: No vá prou bé.—E. Más: No 'ns fá prou 'l pés.—Eugenio B.: L' anècdota vá bé: los versos serà millor que 'ls envihi pel correu al interessat.—Hostafanqui: No vá prou bé.—J. Almaliv: Queda acceptat lo que 'ns envia.—N. Planas y Ll.: L' idea del article es acceptable: la forma no pot anar. Respecte als versos, van al cistell.—Pep del Vi: Vá molt bé.—R. Llei: Es molt fluix.—J. Aladern: L' article vá bé; pero aniria millor, si l' epitafi ab que remata sigüés més apropiat á la situació especial del orador que parla.—A. Cortina Rivera: Los versos van bé y quedan acceptats.—Marina Madrilenya: Si la proba de la recepta surt bé, la puolicaré.

Vanitat monstruosa

Si la marxa real li tocan ho fan ab molta rahó; porque resulta un ministre realment empipador.

ESTÁ EN PREPARACIÓ
L' ALMANACH
DE
LA ESQUELLA DE LA TORRATXA
pera l' any 1893
LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.
BARCELONA.—A. Lopez Robert. Impresor.—Asalto. 63.

